

Аркска, а вторий да угоди на графиня Торалд. Гюизи подсърди благородниця като протрѣби раче'нието си къмъ тѣзи хубавица женя, привержениця на Подкраля негодувать като гледатъ дщерижъ му влаченя силомъ къмъ храмътъ отъ единъ чужденецъ мятежникъ..... Въ кжсо, народътъ на когото всички тѣзи сплетни не даватъ никакаво облеженіе, наченва да спомянува единственнигъ си главатаръ който го обикнѣ безкорыстно — Мазаниель, говорятъ отъ пѣтъ на пѣтъ, само той знаеше да даде страхъ на мѣчителитъ ни. Ако да бѣ живъ той цѣната на хлѣба не щѣше да ся покачи! Но убихжъ избавителя ни, юнака ни.....

— Безумнигъ сега ся осѣтихжъ да го поменѣтъ, слѣдъ като го влачихжъ по пѣтицата като прѣдатель.....

— Сега настанѣ часътъ на отмъщеніето, синьора! повтори Аннезо съ единъ твърдъ гласъ.

— На отмъщеніето? и що мя ползува? каза Пузолянката, азъ друго и не искамъ освѣнъ да оттървжъ Марія Аркска!

— Кога е тѣй ела съ мене да ѣжъ отгървеш! Нека само вдовицата Мазаниелова ся прѣдстави, и азъ полагамъ подъ нейно расположеніе сто тысящы души!

— Увѣренъ ли си за това? каза Пузолянката като ся въсправи неуводна и ужасна.....

— Поручавамъ ся за него съ главѣжъ си.....

— Кога е тѣй да идимъ, и ако не можъ да ѣжъ отгървжъ, поне ще умрѣ за неѣжъ. Ще дойдѣ подирѣ ти дѣто мя заведешъ, стига народътъ да мя послѣдува въ затворѣтъ на Марія Аркска.....

— И слѣдъ еднѣ четвъртъ на часътъ, Пузолянката на конь, припкаше прѣзъ сръдъ Неаполь да раздига крамолицытъ, които друго и не чакахжъ освѣнъ този прѣпорецъ.....

И тѣй въ единъ мигъ градътъ взе пакъ ужасителный си видъ на първытъ дни. Името на *Славнаго Мазаниела* бѣше вече въ устата на всички оубзи, които оице прѣдний